

Texasští střelci

Pavel Dobeš

1. Jdu takhle po pouti a nevzpomenu si už ani za nic,
ve kterém městě to bylo a nebo co a jak,
vtom zaslechnu píseň, co jsem slyšel u mexické hranic,
kde zastavil jsem jednou na noc svůj auták.
2. Señorita zpívá, bandoleros na kytary hrají,
na stole fazole a potom ještě nákej divně rozpatlanej hrách
a celá hospoda se votřásá, když s ženskejma tu prachy roztáčejí
chlapi, jejichž ksichty na zatykačích všude tady visí po stěnách.
3. Bandoleros hrají, řetízkový kolotoč se točí,
"od pasu vystřelím ti růži, aby bylo trochu zábavy,"
říkám holce, která tady provokuje pohledem svých očí,
beru tři broky z pultu a vyplivuji vajgla do trávy.
4. Posílám první ránu a první kytká v suchu,
zděšeně nadskočí a posadí se níž,
druhá, ta jde ovšem jasně v prospěch cestovního ruchu,
potupně pleskne o plech a nezasáhne již.
5. Barvy se mi před očima slívají jak nějaká divná duha,
nabíjím poslední a velmi dobře vím:
když tu třetí sundám, no tak se dá přehlídnout ta druhá,
a když ji nesejmu, tak prostě za nic nestojím.
6. Špejli mám před hlavní a celý Texas se mi přes rameno dívá,
spánky se potí a po studené spouští klouže prs-t,
nafouknu žvýkačkovou bublinu a señorita normálně furt zpívá,
zavírám obě oči najednou a poslepu to pálim do těch mís-t.
7. Ležérně beru dvě kytky a, než padám z toho šmelcu,
dávám je tý holce, co vočima ji měřím vod země,
říkám jí: "Ta žlutá, víš, to je pozdrav od texaskejch střelců
,
a tadyhle červenou, tu si schovej vode mne,"
říkám jí: "Ta žlutá, poslyš, to je pozdrav od texaskejch střelců,
a tadyhle červenou, tu si schovej vode mne."

